

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Stk/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 4020200258
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4020200258.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): W. M., I.Á. Q.. XX, XXX XX D., E.. X. A. XXXX, zastúpená advokátkou JUDr. Marianou Zavackou, Nádvorie Európy 3, 945 01 Komárno; proti žalovanému: Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, 842 13 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. 1193/2020 zo 17. apríla 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 23Sa/56/2020-104 z 3. mája 2021, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Regionálna veterinárna a potravinová správa Komárno («RVPS») na podklade e-mailového podnetu doručeného 19. januára 2020 (ku ktorému boli pripojené fotografie) vykonala 20. januára 2020 na adrese E. (ktorej vlastníčkou je žalobkyňa) veterinárnu kontrolu. Pri obhliadke miesta inšpektori nadobudli podozrenie, že je ohrozený život a zdravie zvierat podľa § 12 ods. 2 písm. b/ zákona č. 39/2007 o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov («Veterinárny zákon»), a za prítomnosti príslušníkov Policajného zboru bez vedomia žalobkyne vstúpili na predmetný pozemok. Na ňom v provizórnej budove zistili prítomnosť štyroch psov v kotercoch, ktoré boli znečistené, pričom aj zdravotný stav psov bol nevyhovujúci, čo potvrdila správa veterinárnej lekárky z vyšetrenia vykonaného toho istého dňa. Ďalej zistili, že psy neboli identifikované transpondérom, a tým nebolo možné zistiť, či boli očkované proti besnote. Z miesta kontroly vyhotovili fotografickú dokumentáciu.

2. Na tom základe vydal po prejednaní veci na ústnom pojednávaní dňa 29. januára 2020 RVPS 17. februára 2020 pod č. 2020/59/15 rozhodnutie, ktorým uznal žalobkyňu za vinnú, že (i) v čase úradnej veterinárnej kontroly chovala na uvedenej adrese psy, ktoré neboli očkované proti besnote, čím porušila povinnosť podľa § 17 ods. 5 Veterinárneho zákona; (ii) umiestnila týchto psov do nevyhovujúcich podmienok, a tým nedodržala povinnosti uvedené v § 22 ods. 1 písm. a/, b/ a j/ Veterinárneho zákona v spojení s § 3 písm. a/ a c/ a § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 123/2008 Z.z. o podrobnostiach o ochrane spoločenských zvierat a o požiadavkách na karanténne stanice a útulky pre zvieratá (ďalej len „vyhláška č. 123/2008 Z. z.“); čím sa dopustila priestupkov podľa § 48 ods. 5 písm. e/ Veterinárneho zákona a § 48 ods. 4 písm. c/ Veterinárneho zákona. Za to jej bola uložená úhrnná pokuta podľa § 48 ods. 5 písm. e/ Veterinárneho zákona vo výške 700,- €.

3. Na odvolanie žalobkyne žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím tak, že zmenil prvostupňové rozhodnutie RVPS, precizoval výrok o vine žalobkyne (najmä pokiaľ ide o rozmery kotercovej, v ktorých boli zvieratá umiestnené) a v ostatných častiach ponechal napadnuté prvostupňové rozhodnutie nedotknuté. Uviedol, že skutkový stav bol dostatočne zistený, a výrok preformuloval len preto, aby bol presnejšie popísaný skutkový stav. Zdôraznil, že veterinárni inšpektori boli oprávnení vstupovať na pozemok žalobkyne, pretože sa obávali o život a zdravie zvierat podľa § 12 ods. 2 písm. b) Veterinárneho zákona. RVPS vychádzala rovnako z fotografií ňou vyhotovených, a nie z fotografií iných osôb, ktoré podľa žalobkyne mali neoprávnené vniknúť na jej pozemok.

4. V podanej žalobe žalobkyňa namietala, v relevantnom rozsahu pre práve súdenú priestupkovú vec, že pred kontrolou vykonanou RVPS sa do jej objektu na predmetnom pozemku niekto vlámal, celú situáciu zinscenoval, vyhotovil fotografie z miesta a následne podal podnet RVPS. Z týchto nezákonne vyhotovených fotografií mala RVPS nadobudnúť podozrenie, na základe ktorého vykonala kontrolu, ba dokonca ich aj použiť pre svoje rozhodnutie. Ďalej namietala, že RVPS sa do budovy na jej pozemku vlámala, bola na ňom prítomná bez jej účasti a vpustila naň i neoprávnené osoby. Argumentovala, že RVPS nemohla na jej pozemok a do objektu na ňom umiestneného vstupovať bez jej súhlasu, pričom toto odvodzovala od jeho statusu ako obydlika podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR. Dôkaz (fotografie) takto získaný je nezákonný a bol navyše získaný aj trestným činom. Namietala aj nedostatky vedenia správneho spisu, ktoré umožňujú akékoľvek dokumenty doň vkladať a z neho vyberať.

5. Žalobu krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol. Uviedol, že skutkový stav bol zistený riadne, pričom sankcia bola správne uložená ako úhrnná. Pokiaľ ide o vstup na pozemok a do objektu žalobkyne, RVPS postupovala v súlade so zákonom. Fotografie vyhotovené inými osobami a pripojené k podnetu podanému RVPS neboli použité ako dôkaz proti žalobkyňi; ako dôkaz proti nej poslúžili fotografie vyhotovené priamo správnym orgánom. Aj uložená sankcia nevybočuje zo zákonných medzí, je primeraná chránenému záujmu (osobitne s vyvíjajúcou sa právnou úpravou, ktorá na zvieratá už viac nenazerá ako na vec) a nie je pre žalobkyňu likvidačná. Je zrejmé, že zvieratá sa v nevyhovujúcich podmienkach nachádzali po dlhšiu dobu.

II. Argumentácia účastníkov konania

6. Žalobkyňa podala proti napadnutému rozsudku kasačnú sťažnosť. Uplatňuje v nej dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku.

7. Argumentuje, opätovne v relevantnom rozsahu, že RVPS vstúpila na jej pozemok na základe nezákonne získanej fotografie, ktorá bola prílohou podnetu doručeného RVPS. V ostatnom rozsahu namietala, že jej psy neboli vrátené (keď RVPS nariadila opatrenie podľa Veterinárneho zákona a umiestnila tieto zvieratá do opatery inej osoby, a to dočasne).

8. Navrhuje, aby došlo k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu a vráteniu veci na ďalšie konanie. Požaduje aj trovy konania na kasačnom stupni.

9. Žalovaný uviedol, že považuje kasačnú sťažnosť za nedôvodnú, pričom zdôraznil, že nemal žiadne poznatky o tom, že by tretie osoby nezákonne vnikli na pozemok a do objektu sťažovateľky, pričom pripomenul, že z fotografií, ktoré boli vyhotovené inými osobami, nevychádzal pri svojom rozhodovaní. Rovnako uviedol, že umiestnenie zvierat do opatery inej osoby bolo v súlade so zákonom a bolo dočasné.

10. Vec bola predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky 13. októbra 2021.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky («kasačný súd»), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 Správneho súdneho poriadku) a má predpísané náležitosti (§ 57 Správneho súdneho poriadku a § 445 Správneho súdneho poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1 a 2 Správneho súdneho poriadku) s prihliadnutím na § 195 Správneho súdneho poriadku, rozhodujúc bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Kasačný súd identifikoval jeden sťažnostný bod, a síce že správne orgány mali byť navedené na vykonanie veterinárnej kontroly fotografiami, ktoré boli vyhotovené protiprávnym vstupom na pozemok a do objektu sťažovateľky. Ostatné námietky uvedené v kasačnej sťažnosti absolútne s práve rozhodovanou vecou nesúvisia, pretože sa týkajú odobratia zvierat na základe dočasného opatrenia nariadeného RVPS podľa § 14 ods. 2 Veterinárneho zákona, a nie priestupku, ktorého sa mala sťažovateľka dopustiť.

13. K tomuto bodu je potrebné uviesť len toľko, že zo žiadneho podkladu v správnom spise ani v súdnom spise takéto skutočnosti nevyplývajú. Sťažovateľka teda neunesla svoje dôkazné bremeno a jej tvrdenie zostávajú v rovine domnienky. Ďalej, ako logicky vysvetlil žalovaný, uvedené fotografie neboli použité na prijatie záveru o skutkovom stave v práve súdnej veci; vychádzal z fotografií vyhotovených RVPS (ako správnym orgánom) pri výkone veterinárnej kontroly v súlade s § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ Veterinárneho zákona v spojení s § 12 ods. 2 písm. b/ Veterinárneho zákona.

14. Kasačný súd sa však nemohol obmedziť iba na prieskum vymedzený kasačnou sťažnosťou. V zhode s § 195 Správneho súdneho poriadku sa oboznámil s pripojeným administratívnym spisom a vo veci vydanými správnymi rozhodnutiami, pričom nezistil, že by tu bol dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia súběžne s prvostupňovým rozhodnutím pre dôvody uvedené v § 195 Správneho súdneho poriadku.

15. Kasačný súd nemal pochybnosti o správnosti zistenia skutkového stavu správnymi orgánmi, pritom tento má dostatočný podklad v administratívnom spise. Pri vykonávaní veterinárnej kontroly 20. januára 2020 RVPS zistila, že predmetné psy neboli predpísaným spôsobom označené o očkovaní proti besnote, a nachádzali sa v nevyhovujúcich podmienkach v rozpore s požiadavkami Veterinárneho zákona a vykonávacej vyhlášky. Toto vydokladovala i fotografickými dôkazmi, z ktorých uvedené skutočnosti tiež vyplývajú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného je presvedčivé a podrobné, pričom výrok napadnutého rozhodnutia je precízny. Sťažovateľka absenciu očkovania predmetných zvierat a ich príslušného označenia nespochybňovala.

16. Vlastnícky vzťah k predmetným psom sťažovateľka nespochybňovala, pričom kasačný súd prostredníctvom webového sídla Úradu geodézie, kartografie a katastra zistil, že predmetný pozemok vlastní tiež sťažovateľka.

17. Na dôvažok sa kasačnému súdu žiada uviesť, že RVPS postupovala prostredníctvom svojich veterinárnych lekárov postupom, ktorý predpokladá zákon, ako bolo uvedené vyššie v bode 13 tohto

rozsudku, no RVPS mohla postupovať i podľa písm. a/ ods. 2 § 12 Veterinárneho zákona, pretože nevstupovala do obydľia sťažovateľky v zmysle čl. 21 ods. 1 Ústavy SR.

18. Zo spisu ani z údajov získaných z webového sídla Úradu geodézie, kartografie a katastra kasačný súd nezistil, že by sťažovateľka objekt (provizórnu stavbu) umiestnenú na jej pozemku obývala alebo že by na základe iných skutočností splnila definíciu pojmu obydlie podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR či podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

19. Pritom pojem obydlie podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR je potrebné vykladať v zhode s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vzťahujúcou sa na čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uznesenie Ústavného súdu zo 7. augusta 2018 sp.zn. III. ÚS 291/2018, bod 41). Podľa tejto judikatúry sa vyžaduje dostatočné a trvajúce prepojenie s daným miestom (napr. vec Winterstein a ďalší v. Francúzsko, č. sťažnosti 27013/07, rozsudok zo 17.10.2013, bod 141 a tam citovaná judikatúra). Uvedené skutočnosti v konaní neboli preukázané.

20. Európsky súd pre ľudské práva ďalej uviedol, že nepôjde o obydlie, ak je zrejmé, že majetok nebol nikdy alebo len zriedkavo obývaný, alebo ak nebol obývaný počas dlhej doby (vec Andreou Papi v. Turecko, č. sťažnosti 16094/90, rozsudok z 22.09.2009, bod 54), či ak pôjde o majetok, ktorý nie je obývaný a je prázdny (vec Halabi v. Francúzsko, č. sťažnosti 66554/14, rozsudok zo 16. mája 2019, bod 41). Európsky súd pre ľudské práva vyslovene uviedol, že sa pojem obydlie nevzťahuje na majetok, ktorý slúži primárne na chov zvierat (vec Leveau a Fillon v. Francúzsko, č. sťažnosti 63512/00 a 63513/00, rozhodnutie zo 06.09.2005). Zo spisu je zrejmé, že v prípade pozemku a objektu sťažovateľky ide o majetok, ktorý ani podľa citovaných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva nie je možné považovať za obydlie podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Vstup RVPS na pozemok a do objektu sťažovateľky tak mal zákonný základ, ktorý vyhovuje požiadavkám čl. 21 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a dôkazy takto získané sú zákonné. Legitímnosť a proporcionálnosť obmedzenia práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri získavaní dôkazov v súvislosti so závažnými skutkami uznal Európsky súd pre ľudské práva i v prípade vstupu do obydľia (vec Dragan Petrović v. Srbsko, č. sťažnosti 75229/10, rozsudok zo 14.04.2020, bod 74); o to viac je takéto získavanie možné vstupom do iného objektu, za rešpektovania proporcionálnych medzí, ktorých prekročenie ale nebolo kasačným súdom zistené.

22. V tejto súvislosti sa nejaví, že došlo k porušeniu čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vzhľadom na argumenty prezentované v bodoch 19 a 20 tohto rozsudku aj prípadne čl. 16 ods. 1 Ústavy SR. Pričom vstup na pozemok a do objektu sťažovateľky bez a priori súdnej autorizácie bol náležité a pri ústretovom čítaní jej kasačných bodov riadne preskúmaný zo skutkovej (dôkladné oboznámenie sa s administratívnym spisom), ako aj z právnej stránky kasačným súdom (vec Gutsanovi v. Bulharsko, č. sťažnosti 34529/10, rozsudok z 15.10.2013, bod 22 a tam citovaná judikatúra; pričom opäť raz išlo o vstup do obydľia, o to viac ja takéto opatrenie možné pri vstupe do majetku, ktorý nie je možné považovať za obydlie).

23. Pokiaľ ide o uloženie sankciu, správne orgány postupovali v medziach § 48 ods. 4 a 5 Veterinárneho zákona a správne ukladali pri mnohosti sankcionovaných priestupkov (ich viacčinnom súbehu) úhrnnú sankciu, teda pokutu za ten z priestupkov, kde je sadzba najprísnejšia (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2018 sp.zn. 7Asan/25/2017, bod 37), v danom prípade podľa § 48 ods. 5 Veterinárneho zákona. Kasačný súd tiež nezistil, že by prípadne medzičasom došlo k zmierneniu sankcií alebo k zrušeniu priestupkovej postihnuteľnosti konania sťažovateľky. V ostatnom odkazuje kasačný súd na úvahy uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu na s. 13 v bode 27, s ktorými sa plne stotožňuje, aj pokiaľ ide o vnímanie zvierat a ako živé bytosti, a nie bez ďalšieho ako veci (§ 119 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

24. Kasačný súd nezistil ani iné vady uvedené v § 195 Správneho súdneho poriadku.

25. Kasačný súd vyhodnotil kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú a postupom podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ju zamietol.

26. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľka v kasačnom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdneho spisu nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.